

67731

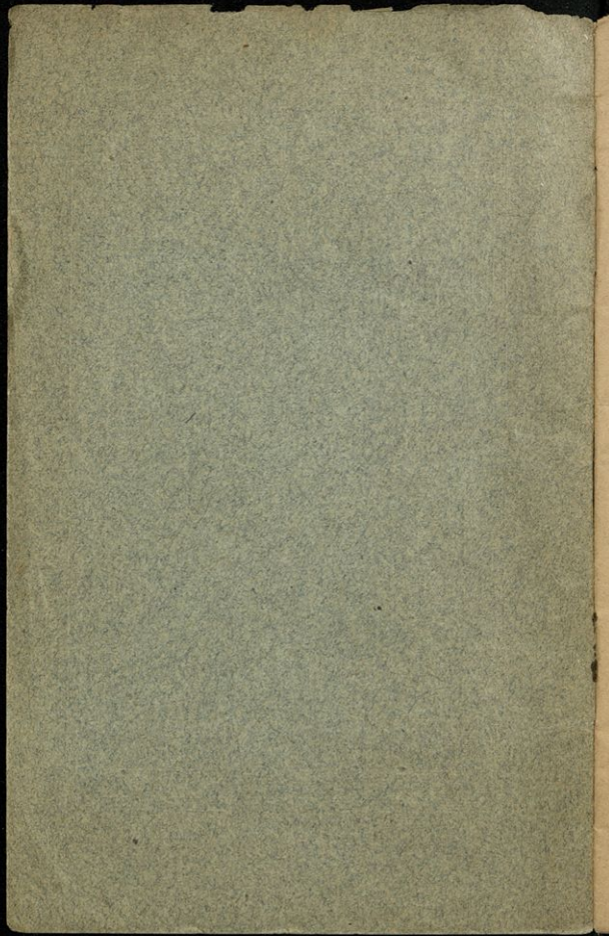
Občna družba
krščanskih družin
na čast
sveti družini Nazareški.

Ustanovljena za vso katoliško cerkev od sv. Očeta Leona XIII. z apostolskim listom od dne 14. junija 1892.

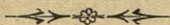
(Z dovoljenjem prečastitega kn. šk. Lavantinskega ordinarijata.)

V Mariborn, 1894.

Tisk in zaloga tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

Sprejemnica.

V občno družbo krščanskih družin na čast sveti družini Nazareški je bila vpisana družina:

Simona Pivec

prosestarka

z Lerbovcih

V župniji

sv. Jurija v Ločji

dne

3/4

1895

Josef Tivčič
kaplan
za župnik. *a*

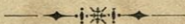
I.

Kratek poduk

za občno družbo krščanskih družin

na čast

sveti družini Nazareški.*)

Češčenje sv. družine nazareške ni novo, marveč je starodavno, je jednake starosti s cerkvijo samo. Od nekdanj so se kristijani ozirali z občudovanjem in s svetim spoštovanjem na izvoljeno družino, katera je v ljubeznjivi hišiči nazareški tiho in sveto živela. Posebno pa se je pobožnost do blažene družine začela razvijati v sedemnajstem veku, ko se je razširila po Italiji, Franciji, Belgiji in po drugih evropskih deželah. Kmalu se je zasadila celó preko morja v Ameriko in se goreče gojila posebno v pokrajini Kanadi. Nepričakovano pa se je povzdignila v novejši dobi, ko je pobožni duhovnik Filip Francoz iz družbe Jezusove bratovščine sv. družine vpeljal v francoskem

*) Po postnem pastirskem listu milostljivega knez oškofa Mihaela za l. 1894.

mestu Lijonu. Ta prelepa bratovščina se je vsepovsodi močno prikupila in se je gojila zlasti po laških mestih Boloniji in Florenciji; zato so njo papež Pij IX., slavnega spomina, potrdili in bogato obdarili z odpustki.

Njih slavni naslednik, papež Leon XIII. so to bratovščino na čast Jezusu, Mariji in Jožefu spoznali za toli koristno in času primerno, da so njo z omenjenim apostolskim listom od dne 14. junija 1892 povzdignili v splošno družbo za katoliške družine celega sveta. Sv. Oče so ob enem potrdili novo sestavljena društvena pravila in molitve, ter so podelili udom mnogobrojne popolne in nepopolne odpustke in izredne predpravice. Za glavni društveni god je določena nedelja v osmini praznika sv. treh Kraljev, ker se to nedeljo vernikom bere preljubznjivi evangelij o dvanajstletnem Jezusu. Sv. Oče želijo, da obnové to nedeljo krščanske družine svojo posvetitev sv. družini naza-reški. Nadalje so določili skupni Oče krščanstva, da se cerkveni god sv. družine praznuje tretjo nedeljo po razglašenju Gospodovem, in so dovolili, da se po vseh škofijah, katerih predstojniki za to prosijo, ta praznik obhaja s posebnimi mašnjimi in duhovskimi molitvami. Za lavantinsko škofijo je kongregacija za sv. obrede to dovoljenje rada podelila z dopisom od dne 13. novembra minilega leta.

Zares! Katero društvo bi bilo krščanskim družinam primernejše in koristnejše, kakor to od nezmotljivega učitelja krščanstva tako gorko priporočeno društvo na čast Jezusu, Mariji in

Jožefu? Kaj bi moglo ude katoliške družine močnejše nagibati k izpolnjevanju stanovskih dolžnostij in domačih čednostij, kakor sijajni vzgled častitljive družine nazareške? Hišica v Nazaretu, najsvetejša na svetu, je gotovo najpopolnejši vzor krščanskim hišam, katere bi njo morale kolikor le mogoče zvesto posnemati in nasledovati. Življenje in trpljenje, dejanje in nehanje v tej častitljivi hiši je najpopolnejši vzgled življenja in prizadevanja, mišljenja in ravnanja vseh prebivalcev po krščanskih hišah. Nad Jezusom, Marijo in Jožefom imajo vse krščanske družine, visoke in nizke, bogate in revne, imenitne in zaničevane, vse, pravim, imajo nad nazareško družino najlepši vzor, najčastitljivši vzgled.

Družina je temelj človeški družbi in podlaga njenemu blagostanju in njeni sreči. Če je domače življenje zdravo in prav urejeno, zdravo in urejeno je tudi javno življenje. Obče je znano, da vpliva družinsko življenje tem blagonosnejše na občno blagostanje, čim globlje se je čednost ukoreninila v domačem krogu, čim popolnejše sta se vsled nauka in vzgleda starišev izobrazila duh in srce otrok po nauku Kristusovem. Ako se po družinah skrbno goji vera in čednost, cvetó tudi državljanske kreposti, od katerih je odvisno javno blagostanje. Po vsej pravici pišejo globokoumni sv. Oče Leon XIII.: „Vsakdo ve, da je srečni obstanek javnega kakor zasebnega življenja odvisen zlasti od domačega družinskega reda. Čim globlje je čednost ukoreninjena v domačem življenju, čim

skrbnejše stariši z besedo in vzgledom odgojujejo svoje otroke po zapovedih svete vere, tem obilnejši sad se bode pokazal v vsej človeški družbi. Neizmerno veliko je torej ležeče na tem, da je domača družba sveto urejena, da se tudi po svetih pravilih vodi, in da se skrbno in vstrajno gojijo v njej verski duh in načela krščanskega življenja.“

Družinsko življenje, od Boga že v rajju ustanovljeno in posvečeno, spridilo se je raznovrstno po grehu naših prvih starišev. Jezus je družinsko življenje zopet povzdignil do prvotne visokosti in čistosti. Predno je dovršil delo odrešenja, ustanovil je družino, v kateri je sam celih trideset let v tihi samoti živel s svojo deviško materjo in svojim nedolžnočistim rednikom Jožefom. Ta izvoljena družina je bila urejena tako vzorno, da imajo vse krščanske družine vsakega stanu nad njo vedno najsjajnejši vzgled domačega krepostnega življenja. Vse čednosti, od katerih je odvisno pravo družinsko blagostanje, cvetle so v tej sv. družini, kakor živa vera, neomajljivo zaupanje v Boga, delavna ljubezen, pobožnost, pravičnost, zvestoba, vesela pokorščina, čistost, nraavnost in delavnost. Primerno, kakor vsikdar, govorijo o tem sv. Oče Leon XIII., pišoč: „Ko je usmiljeni Bog sklenil, izvršiti delo odrešenja človeškega rodu, stoletja in stoletja pričakovano, mu je red in način določil tako, da je nja prvi začetek podal svetu veličastni vzor družine od Boga urejene, nad katero naj bi imeli vsi ljudje najpopolnejši vzgled domače

družbe in sleharne čednosti in svetosti. Taka družina pa je bila družina nazareška, kjer je na skrivnem sijalo, predno se je vsem ljudem v polnem svitu prikazalo, Solnce pravice, Kristus, naš Bog in Vzveličar, s svojo deviško materjo in presvetim možem Jožefom, ki je opravljal službo rednika Jezusovega. Dvomiti ni, da se je vse, karkoli hvalevrednega izvira iz domače družbe in iz domačega občevanja, iz izpolnjevanja medsebojnih dolžnostij ljubezni, iz svetosti življenja in iz pobožnih vaj, da se je vse to v najvišji meri razodevalo v krogu one sv. družine, katera naj bi bila za vse prihodnje čase drugim učiteljica. Zato je bila po dobrotnem sklepu previdnosti urejena tako, da bi se po njej mogli vsi kristijani vsakega stanu in kraja, ako se na njo ozirajo, vspodbujati in vnemati k izvrševanju vsaktere čednosti.“ —

Pred vsem imajo krščanski gospodarji in očetje sijajen vzgled nad svetim očetom Jožefom, zvestim varihom in pomočnikom Marije in božjega deteta Jezusa. Sv. Jožef je z delom svojih rok redil božjega gojenca in njegovo mater; neprestano se je trudil, da bi njima polajšal borno življenje, varoval nju je z neumorno skrbnostjo. V potrebi in štiski stavil je vse svoje zaupanje v Boga, ni godrnjal ne tarnal, tudi tedaj ne, ko je bilo videti, da je previdnost božja njega in njegove popolnoma zapustila. Ko je kralj Herod iskal njegovega rejenca umoriti, zapustil je dom in je z detetom in njegovo materjo

nagloma bežal v daljno tujo deželo, od koder se je še le povrnil, ko je po angelju izvedel, da se v Palestini ni več bati za življenje njegovih ljubljencev. Pozneje je z nepremagljivo potrpežljivostjo prehodil mesto Jeruzalem, tri dni iskaje božje dete Jezusa.

Na slikah sv. družine nazareške predstavlja se navadno sv. Jožef, kako dela ob stružnici in se ozira na ljubo dete božje, katero mu pri delu pomaga. Sv. Jožef je pač vedno delal le v Jezusu, z Jezusom in za Jezusa. Njegova od Boga toliko oblagodarjena hiša bila je hiša dela in molitve. Bila je, rekel bi, prva krščanska hiša božja, v kateri sta Jožef in Marija božjega Vzveličarja molila in častila, pa za njega in z njim delala. V sv. družini se je vrstila molitev in delo, in to je bila podlaga njeni domači blaginji. Nadalje je sv. Jožef vse v hiši uravnaval z največjo prijaznostjo, ljubeznijo in pohlevnostjo, ker si je bil vedno svest, da je celo nevreden biti glava družini, v kateri je Bog hotel otrok postati, da bi odrešil in posvetil človeško družino in s tem ves človeški rod. Pa ne le v hiši, tudi zvonaj hiše se je kazal Jožef pravičnega moža. Ako je po svojih poslih in delih prišel v dotiko s sosedi ali z drugimi ljudmi, bil je ponižen in prijazen, skromen, postrežen in uslužen, tako da je slul kot najmiroljubnejši in najljubeznjivši izmed Nazarečanov.

Krščanski gospodarji in očetje! Skrbno posnemajte sv. Jožefa v njegovih domačih čed-

nostih. Delajte v njegovem duhu, z dobrim namenom, k veči časti božji, v slavo Jezusu, tesarjevemu sinu; delajte s trdnim prepričanjem, da vas je Bog na delo poklical, da sebe in svoje pošteno redite in kedaj neprikrajšano prejmete zaslužen plačilo. Skrbite za krščanski red v hiši z besedo in še bolj s svojim vzgledom, da prav vestno izpolnjujete božje in cerkvene zapovedi, da nedeljo, dan družine, posvečujete, sv. zakramente radi prejimate in si vsepovsodi prizadevate, pošteno živeti. V hiši in zvonaj hiše naj bodo možem katoliška načela častitljiva in sveta, povsodi naj katoliško prepričanje in mišljenje v dejanju kažejo, ter naj v vseh okolnostih in razmerah življenja zvesto izpolnjujejo svoje dolžnosti kot katoliški kristijani. Sveta naj jim bode prva slovesna prisega, storjena pri krstnem kamenu; nobeni poznejši prisegi na ljubo naj nje ne prelomijo in ne oskrunijo.

Kakor sv. Jožef morajo tudi krščanski očetje čuti, da njih otroci in domači ne padejo v roke kakemu Herodu ali zapeljivcu in dušnemu morilecu; odvracati morajo od svojih domačih vse, kar je njihovi sreči nevarno ali pogubno, kakor slabe tovaršije, ki kvarijo lepo vedenje, prepovedane veselice in zabave, pregrešna znanja, pohujšljive pogovore, prešerno obnašanje, branje slabih knjig. Še enkrat povdarjam branje slabih knjig, to je takih, ki našo sv. cerkev v njenih naukih in naredbah, v njenih služabnikih, zakramentih in obredih, v njenih zapovedih in zakonih na-

padajo, zasramujejo in smešijo. Prepoved, brati take knjige in spise, je tako starodavna, kakor naša cerkev. Sv. apostol Pavel je pridigal v Efezu in je izpreobrnil mnogo judov in nevernikov. Da bi pa izpreobrnjenci stano- vitni ostali v sveti veri in svetem življenju, zahteval je modri apostol, da odstranijo slabe knjige. To so tudi mahoma storili. In od te dobe je naša preskrbna mati cerkev neštevilne krati prepovedala branje slabih knjig. Sv. Tri- dentinski zbor je izdal v tej zadevi deset pravil, izmed katerih se sedmo glasi takole: „Knjige, v katerih se navlašč pišejo, pripo- vedujejo ali učijo umazane ali nenravne reči, so celoma prepovedane, ker se je ozirati ne le na vero, temveč tudi na nravnost, katera se po branju takih knjig lahko spridi; in tiste, ki imajo take knjige, naj škofje ostro kaz- nujejo“.

S pogledom na to jasno cerkveno pre- poved prosim vas, krščanski stariši, v imenu vsega, kar vam je ljubo in drago, odvrcajte od svojih družin nevarnost, katera jim preti po slabih knjigah. Hočete svojim otrokom ohra- niti dragoceni zaklad nedolžnosti, nočete svoje vesti omadeževati in si nakopati strašne od- govornosti pred prestolom večnega sodnika, tedaj pa varujte svoje ljubljence slabega be- rila, katero je eden glavnih vzrokov nravs- vene popačenosti današnjega časa. Oskrbite pa svojim družinam dobrih knjig, ki so poleg po- božnih podob najboljše domače prijateljice. Branje krščanskih knjig je neizrečene važnosti.

Človek je, kar bere. Sv. Frančišek Asiški je bil sprva posveten dobrovoljec in sv. Ignacij Lojolanski lahkomiselni častnik; ali obadva sta postala velika svetnika po branju krščanskih knjig, s katerimi sta se v boleznih kratkočasila. Tudi gledé na oskrbovanje domačega berila, ki blaži duha in srce, velja hišnim očetom beseda sv. Pavla: „Kdor pa za svoje, zlasti za domače ne skrbi, zatajil je vero in je hujši od nevernika“. (I. Tim. 5, 8).

Vsi krščanski gospodarji in očetje, naj že kakorkoli služijo vsakdanji kruh za svoje domače, morejo se od svojega vse časti in posneme vrednega mojstra Jožefa učiti, da je vera in čednost, delavnost in pridnost, zadovoljnost in rednost podlaga domačemu blagostanju. Posebno izboren vzgled pa imajo nad revnim tesarjem sv. Jožefom družine, katerih udje si po delavnicah in tovarnah, v prodajalnicah in rudnikih, po železnicah in na polju v potu svojega obraza služijo vsakdanji živež; ako ta vzgled skrbno posnemajo, se zagotovijo domačega blagoslova in miru. Srečne bi pač bile naše družine, ko bi njih očetje živeli po veličastnem vzgledu sv. Jožefa, kakor sta živela sv. Leopold in sv. Izidor; ko bi si iskali zabave in razveseljevanja doma, ne pa podrugod, ko bi se s svojimi domačimi večkrat pogovarjali o svetih rečeh, bi jih vsak večer krog sebe zbirali k pobožni molitvi. Pač ni bolj ganljive molitve, katero bi Oče nebeški hitreje vslišal, kakor je molitev pobožnega očeta v sredi svojih otrok. V tako urejenih družinah bi, kakor v Naza-

retu, prebival Jezus sam, ki zagotavlja: „Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz v sredi med njimi.“ (Mat. 18, 20). —

Kakor pa imajo katoliški gospodarji in očetje nad sv. Jožefom častitljiv vzgled in mogočnega variha za ravnanje in delovanje v krogu svojih domačih, jednako imajo krščanske gospodinje in matere v preblaženi materi božji Mariji sijajen vzor, pa tudi velemogočno varhinjo in pomočnico. Kajti na Mariji, katero je nadangelj Gabrijel imenoval milosti polno in blaženo med ženami, svetijo se vse čednosti, katere so krščanskim materam in gospodinjam najlepši kras in so stalna podlaga sreče in blagostanja za družine.

Marija, mati milosti božje, bila je resnično pobožna, in s tem je povedano vse. „Pobožnost je za vse koristna; ona ima obljubo sedanjega in prihodnjega življenja“. (I. Tim. 4, 8). Duh srčne pobožnosti je vel v tistem bivališču Marijinem v Nazaretu; in ta duh je duh ponižnosti, potrpežljivosti, ljubezni in zvestobe, čistosti srca, Bogu prijetne rednosti. Marija, mati ljubeznjiva, je bila v sveti ljubezni in pokorščini udana svojemu zakonskemu možu, voljno se je vklanjala njegovim modrim uredbam in ga je po svojih močeh podpirala v izvrševanju namenov, razodetih mu od Boga. Požrtvovalno je skrbela za svoje božje dete, z materno udanostjo je redila in odgojevala, bila je zvesta in skrbna gospodinja in mati. Med mnogimi lepimi imeni, ki se dajajo materi našega Vzveličarja, je posebno primerno ime :

Zalostna mati, mati bolečin, kraljica mučencev. Marijino življenje je bilo življenje bolečin in trpljenja. Odkar je bil Simeon v templju izustil preroške besede, nosila je meč bolečin v svoji deviški duši. Toda trpela je z Jezusom in za Jezusa, in zato njej je bilo trpljenje tudi vir najslajše tolažbe.

Krščanske gospodinje in Matere! Častite Marijo, občudovanja vredno mater, in nasledujte njeno čednostij polno življenje. Bodite krščansko-pobožne, in vaša hiša bode hiša nazareška. Predrage moje matere! Vaši otroci, ki so pri sv. krstu postali otroci božji, bodo to, kar ste ve; pobožni, čisti, pokorni, pravični in sveti bodo, ako ste vse to tudi ve. O rodbinskem drevesu velja pregovor: Kakoršno drevo, takošen sad. Vsi slavni in sveti možje so imeli pobožne matere. Sv. Bazilij Veliki je prejel svojo izvrstno odgojo od svoje pobožne matere Emilije in od svoje bogoljubne babice Makrine, o kateri pravi sam: „Nikoli ne bodem pozabil, kako globoko so se mi v nežno dušo vtisnile besede in vzgledi te častitljive žene.“ Velikega škofa in cerkvenega učenika Avguština dala je cerkvi pobožna mati Monika. „Ko sem bil še majhen otrok, piše tako nežno sv. Avguštín v svojih izpovedih, slišal sem iz ust svoje matere o onem večnem življenju, ki nam je obljubljeno po ponižanju tvojega Sina, o Bog, kateri je iz nebes višine prišel na zemljo. Komaj sem zagledal luč sveta, že me je moja mati, katera je stavila v tebe vse svoje zaupanje, pokrižala in okrepčala s soljo modro-

sti“. Znana je nadalje sv. Nona, mati sv. Gregorija Nacijančana, potem sv. Antuza, mati sv. Krizostoma, sv. Silvija, mati sv. papeža Gregorija Velikega.

Krščanske matere! Odgojajte tudi ve svoje otroke za nebesa in ne za svet, posvetite svoje sinove in hčere devic Devici, da si ohranijo sveto čistost, ki je vseh čednostij najlepši cvet. Rade zbirajte svoje družine k pobožni molitvi pred podobo svete družine nazareške, in postale bodo družine božje. Kakor nekdam sv. Elizabeta Turingijska in vzveličana Ema Krška, vzgledujte se tudi ve v potrebah in stiskah nad žalostno Matero božjo in iz ljubezni do njenega božjega Sina nosite udane v voljo božjo svoje križe, brez katerih ni nobena družina. Učite pa tudi one, ki so vaši skrbi izročeni, nosite jarem Gospodov, da bodo Jezusovi. Sveto prenašanje in voljno trpljenje je močna vez, ki družino neločljivo veže s sv. družino za časnost in za večnost. —

„Ko je bil Jezus dvanajst let star“, piše sv. Lukež tako lepo, „šla sta Marija in Jožef, kakor navadno na praznik v Jeruzalem. In ko sta se po dovršenih praznikih vračala, ostal je mladenič Jezus v Jeruzalemu. . . In zgodilo se je, da sta ga tretji dan našla v templju, sedečega med učniki, katere je poslušal in popraševal. Vsi pa, ki so ga slišali, so se čudili nad njegovim umom in nad njegovimi odgovori. . . In ko sta ga zagledala, sta se zavzela, in njegova mati mu je rekla: Sin, kaj si nama tako storil? . . In njima reče:

Zakaj sta me iskala? Vedela li nista, da morem biti v tem, kar je mojega Očeta? . . . In je šel ž njima in prišel v Nazaret in je bil njima pokoren. . . In Jezus je rasel v modrosti in starosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh“. (Luk. 2, 42—52). To je, ljubi moji otroci, vaš prečudežno ljubeznjivi in velečastni vzgled. Jezus, sin nebeškega Očeta, bil je pokoren zemeljskemu redniku. On, naš gospod in mojster, bil je podložen pri prostemu tesarju; On, stvarnik nebes in zemlje, bil je poslušen Mariji, svoji stvari. Božjo zapoved: Spoštuj očeta in mater, katero je On dal, je izpolnjeval sam najnatanje.

Jezus je rasel v modrosti in milosti, ker je z Marijo in Jožefom hodil v Jeruzalemski tempelj, in tam molil, voljno poslušal učenike in jih popraševal. Še več. Jezus je s svojimi božjimi rokami delal v delavnici svojega rednika in je do tridesetega leta ostal v hiši svojih staršev, za katere je ljubeznjivo skrbel. Po blaženi smrti krušnega očeta Jožefa je še tembolj skrbel za svojo ljubo mater vdovo, s katero se je v času, ko je javno učil, najmanje trikrat sešel, in sicer v Kani Galileje, kjer je s svojo navzočnostjo na ženitnini posvetil in blagoslovil družino; nadalje v Nazaretu v hiši, kjer je učil veliko množico, in naposled na Golgoti, kjer njo je z križa izročil svojemu ljubljenu učenču Janezu. Jezus sme pač torej reči tudi vam otrokom: „Vzgled sem vam zapustil, da tako, kakor sem storil jaz, tudi vi storite.“ (Jan. 13, 15). Jezus je vam,

preljubi otroci, božji vzor v otroški, pokorščini do starišev, v pobožni molitvi, v marljivem obiskovanju službe božje, v spoštovanju in čišlanju učiteljev, postavljenih od Boga, v pridni delavnosti, v požrtvovalni skrbi za stariše. Krščanski sinovi in hčere, ljubite in častite z vsemi močmi svoje dobre stariše, ne zapuščajte jih v potrebi in stiski, bodite jim na pomoč v smrti, pripeljite jim v tem za vso večnost odločilnem trenutku Jezusa v presvetem zakramentu altarja! Tako jih ne bodete nikdar izgubili, pač pa se bodete kedaj ž njimi večno veselili v družbi sv. družine, kakor se veselijo in radujejo sv. Alojzij, sv. Stanislaj Kostka, sv. Neža in mnogi drugi sveti mladeniči in svete mladenke, ki so živeli in živele bogoljubno po prevzvišenem vzgledu Jezusa, božjega prijatelja otrok. —

Razsvetljeni apostol sveta, sv. Pavel, je sestavil za srečno krščansko družinsko življenje stalna pravila, katera izpolnjevati je ostro naročal posameznim udom hišnih družin. „Vse, karkoli delate z besedo ali v dejanju, vse storite v imenu Gospoda Jezusa Kristusa. . . Žene, bodite podložne možem, kakor se spodobi, v Gospodu. Možje, ljubite svoje žene in ne bodite čemerni do njih. Otroci, bodite pokorni starišem v vseh rečeh; ker to je prijetno v Gospodu. Očetje, ne dražite svojih otrok, odgojujte jih v nauku in strahu Gospodovem. Hlapci, bodite pokorni svojim telesnim gospodom v vseh rečeh, ne na videz, kakor da bi hoteli dopadati ljudem, temveč s priprostim srcem, boječ se Boga.

Karkoli delate, delajte iz srca radi, kakor Gospodu in ne kakor ljudem, vedoč, da bode te od Gospoda prejeli povračilo dedščine. Gospodu Kristusu služite. . . Gospodarji, kar je pravično in primerno, izkazujte hlapcem, vedoč, da imate tudi vi Gospoda v nebesih. V molitvi ostajajte in čujte v njej z zahvaljevanjem.“ (Kol. 3, 17—24; 4, 1. 2).

Lahko bode krščanskim družinam, živeti po teh zlatih pravilih slavnega apostola, ako z vso gorečnostjo gojijo pobožnost do svete družine nazareške. In zato prav živo želim, da se vse družine lavantinske škofije posvetijo sveti družini in da kar le najbolj goreče posnemajo njen vzgled. Podoba Jezusa, Marije in Jožefa, kakoršno sem iz Rima od predsednika naddružbe z dopisom od dne 19. februarja 1893 prejel, da si njo ogledam in dalje priporočam, nahaja naj se v vsaki hiši, da njo vsi domači lahko vidijo in se večkrat na dan spomnijo, da so se sveti družini posvetili; da med delom svete osebe v pomoč kličejo, se varujejo vseh grešnih mislij, besed in del, da se vnemajo v posnemanju vsaktere čednosti, se v nesreči tolažijo, v sreči svoja srca k nebesom povzdigajo, po priprošnji presvetih oseb v skupnih molitvah sreče in blagoslova, ednosti in miru od Boga prosijo. Po iskrenem češčenju in zvestem posnemanju sv. družine bodo družine postale dobre, po dobrih družinah pa se bodo zboljšali časi. Po češčenju in posnemanju sv. družine nazareške je slavno znana družina Nacijanska postala družina

božja, in nje udje se časté vsi kot svetniki, namreč roditelja sveti Gregorij in sveta Nona, ki sta otrokom svetila z vzgledom vere in čednosti, in njuni otroci sv. Cezarij, sv. Gregorij in sveta Gorgonija, ki povzdigujejo slavo svetosti svojih starišev.

Za vstop v novo, milosti polno in z bogatimi odpustki obdarovano družbo zadostuje, da se oče ali mati ali kdor koli izmed domačih oglasi pri dušnem pastirju in prosi, da vpišejo imena vseh domačih v društveno knjigo. Kdor je v družbo vpisan, vdeležuje se njenih odpustkov in privilegij ali predpravic. Posvetitev presveti družini se more vršiti ali doma ali pa še bolje v župnijski cerkvi, ki je duhovna mati družinam cele župnije. Ker pa so sv. Oče papež Leon XIII. to hvalevredno družbo izročili zlasti vam, velečastiti gospodje župniki, prosim prav nujno vas, svoje drage sodelavce v vinogradu Gospodovem, da to blagonosno družbo vernikom priporočate, da ste jim postrežni zastran vsprejema in jim skrbite za lepe podobe sv. družine nazareške. Gotovo so posebno dušni pastirji poklicani, v prvi vrsti vdeleževati se hvalevrednega dela, da se družine zopet pokristijanijo in krščanske ostanajo. Podučevanje dobrih duhovnikov, njih ljubezen do čistosti, njih pobožnost v cerkvi, doma in zvonaj doma, njih zmernost v jedi in pijači, v govorjenju, njih pobožno in častljivo vedenje pri sv. maši, vse to v srcih vernikov mogočno vzbuja tiste čednosti, ki so zaklad katoliških družin. Zatorej, predragi bratje

in sinovi v Gospodu, delajte na to, da se duh Jezusa, Marije in Jožefa zopet povrne v družine. Iz tega bode izviral „mir, ki presega ves um in ohrani srca in misli v Kristusu Jezusu“. (Fil. 4, 7).

II.

Pravila

občne družbe krščanskih družin

na čast

sv. družini nazareški.

1. Družbi je namen, da se krščanske družine popolnoma posvetijo sv. družini nazareški in si prizadevajo, njo pobožno častiti in zvesto posnemati s tem, da pred njeno podobo opravljajo vsakdanjo molitev in svoje življenje ravnaajo po prelepih čednostih, katerih vzgled je sv. družina vsem ljudem, zlasti pa rokodelcem.

2. Družina ima svoje središče v Rimu pri Njegovi eminenciji, začasnem kardinalu vikarju sv. Očeta, ki je ob enem pokrovitelj družbe. Njemu je na strani tajnik kongregacije sv. obredov z dvema prelatoma, katera si izvoli sam, in še eden duhovnik, kateri opravlja službo tajnika. Z njih pomočjo vodi vesoljno družbo in skrbi, da ohrani duha in značaj, v katerem je bila ustanovljena in da se čedalje bolj razširja.

3. V vsaki škofiji ali v vsakem apostolskem vikarijatu imenujejo škof duhovnika za škofijskega voditelja, ki ima skrbeti za to, da se družba razširja med verniki.

4. Škofijski voditelji občujejo z župniki, ki imajo edini oblast, družine, v svoji župniji bivajoče, sprejemati v družbo. Vsako leto meseca majnika bodo župniki poročali škofijskemu voditelju, škofijski voditelj pa po škofovem naročilu osrednjem voditelju v Rimu o številu novih družin, katere so družbi pristopile.

5. Družine se posvetijo sv. družini z molivijo od sv. Očeta papeža Leona XIII. potrjeno in predpisano, to pa ali vsaka družina za se, ali pa več družin skupaj v župnijski cerkvi pred župnikom ali njegovim namestnikom.

6. Podoba sv. družine naj bode v vsaki hiši, katera je v družbo vpisana. Pred njo zberejo naj se vsi domači vsaj enkrat na dan, ako mogoče, na večer, k skupni molitvi. Za to se priporoča posebno molitev, od sedanjega papeža potrjena, pa tudi znani trije vzdihljeji, kateri naj se večkrat opravljajo:

Jezus, Marija in Jožef, vam darujem svoje srce in svojo dušo!

Jezus, Marija in Jožef, stojte mi na strani v zadnjem smrtnem boju!

Jezus, Marija in Jožef, naj se loči moja duša v miru z vami!

(Odpustek 300 dni, kolikorkrat se molijo vsi trije vzdihljeji za 100 dni vsakega. Pij VII. 28. aprila 1807.)

7. Podoba sv. družine more biti ali tista, katero omenjajo sl. sp. sv. Oče papež Pij IX. v listu od dne 5. januarija 1870, ali kakoršnakoli druga, katera predstavlja našega Gospoda Jezusa Kristusa v njegovem skrivnem življenju z njegovo blaženo materjo in njenim deviškim ženinom sv. Jožefom; po določbah sv. Tridentinskega zbora pa imajo škofje vsikdar pravico, prepovedati take podobe, katere se ne vjemajo z duhom te družbe.

8. Družine, v družbo sprejete, udeležujejo se vseh odpustkov in drugih duhovnih milostij, od papežev njej podeljenih in v sprejemnem listu zaznamenovanih.

9. Kardinal pokrovitelj bode vzajemno s svojimi svetovalci določeval in naročal, kar more pospeševati razvoj te pobožne družbe.

III.

Dolžnosti vpisanih družin.

(Iz „Vodil“ za pobožno družbo sv. družine, objavljenih od glavnega družbenega ravnatelja v Rimu, dne 8. jan. 1893.)

a) Vsi udje pobožne družbe naj si v čast sv. družini nazareški prizadevajo, da si kolikor mogoče pridobijo čednosti, v katerih so Jezus, Marija in Jožef na zemlji najljepši vzgled dajali vsem, zlasti pa onim, ki si z delom svojih rok služijo vsakdanjega kruha. Posebno pa naj obračajo svojo skrb na tiste čednosti, katere zadevajo svetost domačega družinskega življenja, kakoršne so: medsebojne dolžnosti ljubezni, zlasti med zakonskimi, dobra odgoja otrok, in njih pokorščina in spoštovanje do starišev, mir in edinost v hiši itd. Varujejo naj se torej vseh pregreh, zlasti pa tistih, katere krščanskemu imenu posebno nečast delajo in hudo žalijo sv. družino, n. pr. brezbožni in nečisti govori, pijančevanje, razuzdano obnašanje itd.

b) Naj pobožno prejemajo zakrament sv. pokore in presv. rešnjega Telesa vsaj ob večjih praznikih, zlasti na dan, ko se obnavlja posvetitev družin.

c) Skrbijo naj, da se zvesto in veselo spolnjujejo cerkvene zapovedi, za katere sedanji sprideni čas tako malo mara, posebno pa tiste, katerih spolnjevanje je otrokom v lep vzgled, kakor: opravljanje službe božje ob zapovedanih praznikih, zdrževanje zapovedanih jedi ob določenih časih, in dr.

d) Skrbijo naj, da se s posebno slovesnostjo praznujejo družbeni godovi, od sv. Očeta s popolnim odpustkom obdarovani, zlasti pa glavni praznik na čast sv. družini, ki je za vesoljni svet nedelja v osmini Razglašanja Gospodovega. Ta dan naj se tudi ponovi posvečenje sv. Družini, ako župnijski ravnatelj drugače ne določijo.

e) Prizadevajo si naj, da vsaj enkrat na dan pred podobo sv. družine opravijo skupne molitve, med katerimi se posebno priporoča molitev rožnega venca v čast božji Porodnici.

f) Imenovane pobožne vaje se prav gorko priporočajo vsem udom pobožne družbe; vendar pa naj nikoga ne vežejo pod grehom.

IV.

Odpustki in predpravice pobožne družbe sv. družine.

A. Popolni odpustki.

Družbeniki sv. družine obojnega spola, ki po vredno opravljene spovedi prejmejo sv. obhajilo, pobožno obiščejo župnijsko cerkev ali drugo javno kapelo, in tam nekaj časa molijo na namen sv. očeta, zadobijo popoln odpustek ob sledečih dneh :

I. Na dan, ko v družbo vstopijo in se v družini posvetijo z molitvijo, od sv. očeta potrjeno, katera se nahaja na strani 23. sprejemnega lista.

II. Na dan, ko se obhaja vsako leto krajni občni zbor po navadi kraja, da družbeniki obnovijo posvetitev sv. družini.

III. O praznikih : 1. rojstva, 2. obrezovanja, 3. razglašenja, 4. vstajenja, 5. vnebohoda našega Gospoda Jezusa Kristusa ; 6. brezmadežnega spočetja, 7. rojstva, 8. oznanenja, 9. očiščevanja, 10. vnebovzetja preblažene device Marije ; 11. sv. Jožefa (19. marcija), 11. varstva sv. Jožefa (3 nedeljo po veliki noči), 13. zaroke preblažene device Marije (23. januarija).

IV. Na glavni praznik vesoljne družbe.

V. Vsak mesec na dan, katerega si izvolijo posamezni udje, ako so celi mesec predpisano molitev v družini skupno opravljali pred podobo sv. družine.

VI. Ob smrtni uri, ako niso sposobni za spoved in sv. obhajilo, pa svoje grehe srčno obžalujejo, in sv. ime Jezusovo kličejo z ustmi ali v srcu, ako ne morejo več govoriti.

B. Nepopolni odpustki.

1. Družbeniki sv. družine obojnega spola, ki s skesanim srcem obiščejo župnijsko cerkev, v kateri je družba ustanovljena, ali pa drugo cerkev ali kapelo, in molijo za potrebe krščanstva, zadobijo odpustek 7 let in 7 kvadragen (t. j. 7krat po 40 dnij):

1. na praznik obiskovanja Marijinega;
2. na praznik darovanja Marijinega (21. nov.);
3. na praznik varstva Marijinega (2. nedeljo meseca novembra);

4. vsaki dan, ob katerem vsi domači, ki so v družbo vpisani, v svojih družinah pred podobo sv. družine opravijo molitev: „O preljubeznjivi Jezus itd.“ (na strani 24.).

II. Ako pa družbeniki zavaljo boleznimi iz drugega vzroka ne morejo opraviti te molitve, zadobijo ta odpustek, ako namesto nje molijo petkrat Oče naš, Češčena Marija in Čast bodi.

III. Odpustek 200 dnij zadobijo družbeniki enkrat na dan, ako molijo to-le molitvico:

Jezus, Marija, Jožef, razsvetljuje nas, pomagajte nam, rešite nas!

IV. Odpustek 100 dnij zadobé udje, kateri si prizadevajo, da krščanske družine pristopijo tej pobožni in občni družbi.

V. Odpustek 60 dnij zadobé udje: 1. kolikorkrat so v župnijski cerkvi, v kateri je družba ustanovljena, pobožno pri sv. meši ali pri drugi pobožnosti; 2. kolikorkrat molijo petkrat Oče naš in Češčena Marija za rajne ude; 3. kolikorkrat poravnajo družinske prepire, ali skrbijo, da se poravnajo; 4. kolikorkrat si prizadevajo, družine, katere so zašle na slabe pote, pripeljati zopet na pot vzveličanja; 5. kolikorkrat dečke ali deklice poučujejo v krščauskem nauku; 6. kolikorkrat opravijo dobro delo, katero je družbi v prid.

Vse te imenovane popolne in nepopolne odpustke morejo družbeniki po priprošnji tudi v prid obrniti vernim dušam.

V.

Predpravice.

I. Za vse družbenike.

Svete meše, ki se služijo za rajne ude na katerem koli altarju, imajo tako vrednost, kakor da bi se služile na privilegiranem altarju (t. j. duše, za katere se služijo sv. meše, morejo zadobiti popolen odpustek).

2. Za župnike.

1. Osebni altarni privilegij za tri dni na teden, ako nimajo že ednakega privilegija iz drugega vzroka.

2. Oblast, zvonaj Rimskega mesta blagoslavlja korone, rožne vence, križe, razpela, male kipe in svetinje z vsemi odpustki, katere takim rečem delijo rimski papeži. Te oblasti pa se smejo posluževati le v prid družbenikom, in sicer: 1. na dan, ko kristijani družbi pristopijo; 2. na dan, ko udje slovesno obnovijo družbeno objubo.

VI.

Predpisane molitve.

Molitev,

s katero se krščanske družine posvetijo
sv. družini.

O Jezus, naš preljubeznjivi Vzveličar, poslan iz nebes, da bi razsvetljeval svet s svojim naukom in vzgledom, hotel si večji del svojega življenja na zemlji preživeti v nizki hišici v Nazaretu, pokoren Mariji in Jožefu, in si posvetil to družino, katera naj bi bila vzgled vsem krščanskim družinam; sprejmi milostno to našo hišo, katera se ti zdaj popolnoma posveti! Brani in varuj njo, in utrdi v njej svoj sveti strah in mir in edinost krščanske ljubezni, da bode podobna božjemu vzgledu tvoje družine, in da se vsi, ki v njej prebivajo, udeležijo večnega vzveličanja.

O preljubeznjiva mati Jezusa Kristusa in naša Mati Marija, izprosi po svoji dobroti in milosti, da Jezus sprejme to naše posvečenje in nam podeli svoje dobrote in blagodare.

O Jožef, presveti varuh Jezusa in Marije, v vseh dušnih in telesnih potrebah prihajaj

nam na pomoč, da bodemo s teboj in z blaženo devico Marijo večno čast in hvalo dajali božjemu Vzveličarju Jezusu Kristusu.

Molitev,

ki se naj moli vsak dan pred podobo sv. družine.

O preljubeznjivi Jezus, ki si družino, katero si izvolil na zemlji, posvetil s svojimi neizrečnimi čednostmi in vzgledi domačega življenja, poglej milostno na to našo hišo, katera te, klečé pred teboj, prosi tvoje milosti! Spomni se, da je ta hiša tvoja; ker se je tebi s posebno pobožnostjo posvetila in darovala! Dobrotno njo varuj, reši jo nevarnosti, prihajaj njej na pomoč v potrebah in dodeli njej moč, da v posnemanju tvoje sv. družine vedno ostane stanovitna; da ves čas svojega pozemeljskega življenja tebi v pokorščini in ljubezni zvesto služi, in kedaj v nebesih tebi večno slavo prepevati zamore.

O Marija, mati presladka, prosimo te tvojega varstva, ker vemo, da tvoj edinorojeni božji Sin rad usliši tvoje prošnje.

In tudi ti, prečastitljivi očak sveti Jožef, pridi nam na pomoč s svojim mogočnim varstvom in izročuj naše prošnje Mariji, da njih ona prednaša Jezusu Kristusu.

(Odp. 300 dnij, kolikorkrat se ta molitev s ske-sanim srcem opravi pred podobo sv. družine.)

